

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/8/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5819010021
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Gallová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5819010021.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Gallovej a sudcov JUDr. Vladimíra Sučika a Mgr. Miroslava Mazúcha, na verejnom zasadnutí konanom 21. mája 2020 prejednal odvolanie podané obžalovaným P. Q. proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp. zn. 6T/6/2019 z 31.10.2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného P. Q. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp. zn. 6T/6/2019 z 31.10.2019, bol obžalovaný P. Q. uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák., s poukazom na § 140 písm. b) Tr. zák. na skutkovom základe, že:

1/ P. Q. počas doobedňajších hodín doposiaľ nezisteného dňa asi od 19.3.2018 do 23.3. 2018 počas toho ako X. V., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom J., O. XXX, viedol svoje osobné motorové vozidlo zn. Opel Insignia smerom z obce Bobrov do miesta svojho trvalého bydliska v obci J., O. XXX a zároveň počas toho, ako on v opačnom smere jazdy viedol presnejšie nezistené motorové vozidlo zn. BMW smerom do obce Bobrov a keď sa obchádzali pri skládke komunálneho odpadu v obci I., dvoma prstami ruky X. V. naznačil pištoľ a strelbu, resp. jeden výstrel, čím vzbudil u menovaného X. V. dôvodnú obavu a život a zdravie,

2/ P. Q. v tomto konaní pokračoval tak, že v priebehu rovnakého týždňa len s krátkym časovým odstupom v trvaní asi dvoch dní od spáchania toho prvého skutku, v dobe od 21.3.2018 do 23.3.2018 opäť v doobedňajších hodinách počas toho ako sa X. V., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom J., O. XXX, vracal z Poľskej republiky a počas toho, keď sa nachádzal medzi hraničným prechodom do Poľskej republiky a obcou Bobrov, ako aj počas toho, ako P. Q. šiel bližšie nezisteným motorovým vozidlom zn. BMW smerom do Poľskej republiky, na X. V. opäť mieril prstami a naznačoval nimi strelbu z pištole, že ho zastrelí, čím u neho opäť vzbudil dôvodnú obavu o život a zdravie a zakaždým počas konania uvedeného v bode 1 a v bode 2 takto konal z pomsty v súvislosti s tým, že mu Okresný súd v Trnave pod sp. zn. 3T/80/2010 dňa 18.1.2018 ako obžalovanému z obzvlášť závažného zločinu podľa § 188 ods. 4 Tr. zák. s prihliadnutím na § 36 písm. j) Tr. zák. a § 38 ods. 3 Tr. zák. uložil trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov.

Za tento trestný čin bol obžalovaný odsúdený podľa § 360 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas odvolanie obžalovaný P. Q.. V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojho obhajcu uviedol nasledovné skutočnosti:

„V prvom rade uvádzam, že skutok uvedený v napadnutom rozsudku som v žiadnom prípade nespáchal a skutočnosti uvádzané v skutkovej vete citovaného rozsudku nie sú pravdivé a vyhlasujem, že ja som sa skutku, ktorý je mi kladený za vinu, nedopustil. V predmetnej trestnej veci boli v prípravnom konaní zadovážené a na hlavnom pojednávaní okresným súdom vykonané dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporovali. Na jednej strane dôkazy svedčiacich v môj prospech a na druhej strane dôkazy svedčiace v môj neprospech. Na hlavnom pojednávaní boli vypočutí svedkovia: F. B., F. X., I. U., F. U., P. B., K. Q., F. K., L. O., F. L.. Postupom podľa 263 ods. 2 Tr. por. boli prečítané výpovede svedkov z prípravného konania, a to výpovede svedka - poškodeného X. V., svedkyne E. V., svedkyne D. I., svedka P. V., svedkyne P. V., svedkyne D. J. svedkyne Mgr. U. P., svedkyne P. V. a svedkyne K. X.. Okrem uvedených svedeckých výpovedí svedčiacich v môj prospech som podaním zo dňa 31.01.2019 navrhol predvolať a vypočuť nasledovných svedkov: Ing. A. F., F. Q., P. E., P. B., D. I.. Výsluch uvedených svedkov však súd prvého stupňa odmietol vykonať, a to aj napriek tomu, že ich výsluch bol navrhnutý včas. Výsluchom týchto svedkov som chcel preukázať rovnaké skutočnosti ako svedeckými výpoveďami, ktoré súd pripustil, teda okolnosti pohybu mojej osoby v inkriminovanej dobe a o vedomosti o mojich aktivitách. Aj napriek tomu, že som navrhoval vykonať výsluch týchto svedkov na hlavnom pojednávaní na moju obhajobu, súd v tejto časti môj návrh odmietol, čím mi nepochybne znemožnil realizáciu môjho práva na obhajobu. V tejto súvislosti je žiaduce uviesť, že vyššie spomínaných svedkov (okrem iného) som navrhol vypočuť už v prípravnom konaní, čo mi nebolo zo strany orgánov činných v trestnom konaní umožnené, ktoré konanie orgánov činných v trestnom konaní považujem za hrubo porušujúce ustanovenie § 2 ods. 10 Tr. por., nakoľko z takého postupu je zrejme snaha vykonávať len dôkazy svedčiace v môj neprospech. Náležité zistenie skutkového stavu veci znamená, že orgán činný v trestnom konaní sám určuje mieru dokazovania, ktoré musí v konaní vykonať, aby bola táto požiadavka splnená. Aj postup prokurátora podľa § 234 ods. 1 Tr. por. (podanie obžaloby) predpokladá dostatočné objasnenie veci minimálne v takom rozsahu, aby bolo zrejmé, že skutok sa stal, skutok vykazuje všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, existuje spoľahlivý záver, že žalovaný skutok spáchal obvinený a nie sú dané okolnosti vylučujúce trestnú zodpovednosť. Vyššie uvedené podmienky tvoria nevyhnutný základ na posúdenie, či výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd. Ak nebude splnená čo i len jedna z nich, oprávnené a opodstatnené prichádza do úvahy postup súdu podľa § 241 ods. 1 písm. f) Tr. por. Prokurátor nemôže vyvodzovať náležité zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por. len z domnienok a hypotéz, pretože takýto stav vyvoláva vážne pochybnosti o náležitom zistení skutkového stavu veci a v žiadnom prípade neumožňuje úvahy prokurátora o tom, že obvinený by mal byť dôvodne postavený pred súd. Záver prokurátora o náležitom zistení skutkového stavu veci, vyjadrený podaním obžaloby, musí mať podporu v zhromaždených dôkazoch, čo sa v tomto prípade podľa môjho názoru nestalo. V predmetnej trestnej veci orgány činné v trestnom konaní, najmä v štádiu prípravného konania nepostupovali v súlade so zásadou náležitosti zistenia skutkového stavu veci podľa § 20 ods. 10 Tr. por., keď nezabezpečili všetky relevantné a procesne spôsobilé dôkazné prostriedky, ktoré by bez akýchkoľvek pochybností preukázali, že som spáchal uvedený skutok. Orgány činné v trestnom konaní mali v prípravnom konaní dostatok času na zhromaždenie všetkých relevantných dôkazných prostriedkov včítane vykonania mnou navrhnutých dôkazov, no neučinili tak. Je treba uviesť, že mi bolo vznesené obvinenie dňa 14.04.2018, pričom k výsluchom prvých svedkov pristúpila vyšetrovatelka až dňa 19.07.2018, teda až po 3 mesiacoch od vznesenia obvinenia! Vyšetrovací spis bol mnou preštudovaný dňa 18.12.2018, pri ktorom úkone som sa k veci aj vyjadril. Aj napriek tomu, súd prvého stupňa konštatoval, že som v konaní využil svoje právo nevypovedať. Je teda zrejmé, že ani súd sa mojim vyjadrením bližšie nezaoberal. Počas prípravného konania sa navyše výsluchy svedkov opakovali, čo považujem za nadbytočné a nedôvodné. Z uvedeného teda nepochybne vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní mali dostatok času na vykonanie všetkých relevantných a procesne spôsobilých dôkazných prostriedkov, ktoré by podľa môjho názoru prispeli k náležitému zisteniu skutkového stavu veci. Súd prvého stupňa v napádanom rozsudku uviedol: „Vina obžalovaného bola preukázaná predovšetkým výpoveďou svedka poškodeného X. V., ktorý o konaní obžalovaného detailne vypovedal celkom dvakrát, pričom tak spôsobil ako aj okolnosti spáchania skutku popísal rovnako, jeho výpovede boli v zhode s presvedčivými výpoveďami svedkyne E. V., ktorá je síce manželkou poškodeného, ale opakovane a rovnako vypovedala o okolnostiach, za ktorých sa dozvedela o súdených skutkoch a čo skutkom predchádzalo, pričom obaja svedkovia aj vierohodným spôsobom ozrejmili a vysvetlili dôvody, pre ktoré poškodený podal trestné oznámenie takmer mesiac po oboch incidentoch. Vysvetlenie, prečo poškodený podal trestné oznámenie s dlhším časovým odstupom v tejto veci zodpovedá aj dôkazu, ktorým je trestné oznámenie adresované Ministerstvu spravodlivosti SR zo dňa 12.3.2019, ktoré na obžalovaného podávali svedok poškodený spolu s manželkou, pretože

mali strach z jeho správania, ktoré nasledovalo po vyhlásení prvostupňového rozhodnutia Okresným súdom Trnava v trestnej veci vedenej voči obžalovanému pod sp. zn. 3T/80/2010....“ V reakcii na uvedené konštatovanie súdu prvého stupňa je z mojej strany žiaduce uviesť, že dňa 12.03.2018 zaslal poškodený spolu so svojou manželkou na ministerstvo spravodlivosti SR oznámenie o sledovaní ich rodiny. Ak sa teda poškodený a jeho rodina cítili ohrození už začiatkom marca 2018 a používajú kamerové systémy na svoju ochranu, je dôvodné predpokladať, že by poškodený mal dostatok aj iných dôkazov okrem svojej výpovede a výpovede jeho manželky, napríklad kamerový záznam potvrdzujúci protizákonné správanie mojej osoby. Ja som od prepustenia z väzby na slobodu viedol riadny život. Samotné rozhodnutie Okresného súdu Trnava zo dňa 18.01.2018, ktorým som bol uznaný vinným a bol mi uložený trest odňatia slobody nie je do dnešného dňa právoplatný a v tejto situácii, keď už bol vyhlásený rozsudok, hoci nie je právoplatný, nemám dôvod sa za niečo mstiť. Skutočnosť, že obvinenie zo strany poškodeného nebolo vážne, resp. že poškodený ho pravdepodobne nepovažoval za nebezpečné potvrdzuje i fakt, že bezprostredne po tomto skutku nepodal trestné oznámenie na príslušnom obvodnom oddelení PZ a to aj napriek tomu, že už 12.03.2018 vyslovil obavu o svoj život a zdravie ako i život a zdravie svojej rodiny. Tým, že poškodený podal trestné oznámenie so značným časovým odstupom, značne mi sťažil možnosť získať ďalšie dôkazy, ktoré by celú vec náležite objasnili, pričom so zreteľom na zistený skutkový stav je možné sa oprávnené domnievať, že práve to bolo cieľom takého postupu zo strany poškodeného. Tvrdenia svedka - poškodeného a svedkyne E. V., manželky svedka -poškodeného, mali potvrdzovať svedkovia D. J., K. X., P. V., a P. V.. Súd prvého stupňa vzal uvedené svedecké výpovede do úvahy aj napriek tomu, že ide o vyjadrenia blízkych osôb svedka - poškodeného a jeho manželky, pričom v daných svedeckých výpovediach je uvedených množstvo rozporov. Uvedení svedkovia navyše len reprodukovali tvrdenia svedka poškodeného. Aj napriek tomu, možno badať viaceré rozpory v ich výpovediach, ktorými sa však súd nezaoberal. Napríklad vyjadrenie svedkyne K. X. zo dňa 26.11.2018, keď pri svojom výsluchu (str. 3) uviedla, že jej svedkyňa E. V. o vyhrážaní rozprávala v roku 2017 pred sviatkami. Svedok P. V. pri svojom výsluchu dňa 26.11.2018 okrem iného uviedol, že ma vídaval na viacerých autách napr. Pic Upe, Volkswagene, audine či BMW, to malo mať dokonca bratislavské značky. Z vykonaného dokazovania je však zrejmé, že som využíval len strieborný Peugeot. Aj z uvedených rozporov je zrejmé, že uvedení svedkovia len reprodukovali účelovo predostierané nepravdivé informácie od svedka - poškodeného a svedkyne E. V., ktorí tak činili zámerne v snahe získať svedecké výpovede, ktoré budú potvrdzovať nimi produkované tvrdenia. Podľa môjho názoru bolo z vykonaného dokazovania dostatočne preukázané, že som sa skutkov v danom týždni, teda od 19.03.2018 do 23.03.2018 nemohol dopustiť, a to nasledovných dôvodov. Z výsluchu svedka F. U., I. U. a listinného dôkazu - nález MUDr. E. je zrejmé, že dňa 19.03.2018 som viezol F. U. do fakultnej nemocnice v Martine, pričom som na odvoz menovaného svedka som použil motorové vozidlo Peugeot partner, striebornej farby s tým, že menovaného svedka som vyzdvihol doma v čase okolo 09:00 - 9:00 hod. s návratom v podvečerných hodinách. Z výsluchu svedkyne F. X., listinného dôkazu - pokladničný doklad zo dňa 20.03.2018 a zo zoznamu účastníkov zájazdu v Chocholowe je zrejmé, že dňa 20.03.2019 som sa zúčastnil so svojim synom zájazdu s dôchodcami na kúpalisko v Chocholowe s odchodom z J. okolo 9:00 hod. a návratom okolo 18:00 hod. Z výsluchu svedkov I. U., F. U., D. I., P. B., F. B., F. L. a L. O. vyplýva, že osobné motorové vozidlo zn. BMW, čiernej farby, na ktorom som sa mal vyhrážať svedkovi - poškodenému, užíva len svedkyňa I. U.. Menovaná svedkyňa bola v dňoch 21. - 22.03.2018 v práci, ktorá skutočnosť bola nepochybne preukázaná tak svedeckou výpoveďou menovanej svedkyne, ako i svedeckou výpoveďou D. I., listinným dôkazom - dochádzkovým lístkom a listinným dôkazom - „Potvrdenie o prítomnosti zamestnanca v práci dňa 21.3. a 22.3.2018“, ktoré vystavila spoločnosť F1 Café, s.r.o. v zastúpení konateľom spoločnosti p. RNDr. L. F.. Svedkyňa D. I. ako i samotná svedkyňa I. U. zároveň svojimi výpoveďami potvrdili, že svedkyňa I. U. používa na prepravu do práce ako i z práce predmetné motorové vozidlo zn. BMW, EČV: NO295CE. Z uvedených vykonaných dôkazov bolo taktiež preukázané, že svedkyňa I. U. musela byť v daných dňoch v práci minimálne od 06:30 hod. do 21:00 hod. Svedeckými výpoveďami svedkov P. B., svedkyne I. U., listinného dôkazu - Výpis z hovorov a listinného dokladu - dokladu z predajne Mercury market v Žiwci, bolo preukázané, že dňa 22.03.2019 som bol s so svedkom P. B. vrátiť vaňu v Žiwci, pričom sme šli dodávkou zn. CITROEN, ktorá patrí svedkovi P. B.. Svedok P. B. zároveň uviedol, že som prišiel pre neho na vozidle Peugeot Partner striebornej farby v ranných hodinách a z Poľska sme sa vrátili v podvečerných hodinách. Svedeckými výpoveďami svedkyne I. U. a F. B. bolo ďalej preukázané, že menované svedkyne boli dňa 23.03.2018 na nákupoch, a to v čase od cca. 9:00 hod. do poobedňajších hodín. Zo svedeckej výpovede I. U. zároveň na hlavnom pojednávaní dňa 31.10.2019 vyplynulo, že dňa 21.03.2018 doručoval kuriér chladiacu vitrínu, ktorú som preberal ja s tým, že túto mi pomáhala preniesť osoba menom P. V.. V nadväznosti na daný poznatok navrhol môj obhajca predvolať a vypočuť túto osobu, ktorý návrh bol súdom zamietnutý. Zamietnutý

bol i návrh na predvolanie a vypočutie osoby menom F. U., ktorá osoba mohla potvrdiť, že svedkyňa I. U. používa na dopravu do práce vyššie uvedené vozidlo BMW. Mám za to, že na základe vykonaných uvedených dôkazov, je nemožné, aby som sa so svedkom poškodeným stretol tak ako to uvádza svedok - poškodený. Menovaný uvádza okrem iného v zápisnici o trestnom oznámení zo dňa 13.03.2018, že „Mám podozrenie, že ma nebezpečne prenasleduje, a sleduje, lebo ho často vídavam za svojim autom, kde ho vidím jazdiť na motorovom vozidle BMW NO295CE, na modrom golfe značku neviem, na Toyote NO číslo neviem koncovka CF. Tiež som ho často videl na Marcedese ML striebornej farby.“ Vykonaným dokazovaním (svedok F. L., svedok L. O., listinné dôkazy - Osvedčenia o evidencii motorových vozidiel) však bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že uvedené tvrdenia svedka - poškodeného sa v žiadnom prípade nezakladajú na pravde. V danej veci je podľa môjho názoru taktiež sporné, že by svedok - poškodený pritom, ako sa venoval vedeniu motorového vozidla, venoval i gestikuláciám ostatných účastníkov cestnej premávky. Považujem za technicky nemožné, vnímať gestikuláciu vodiča oproti idúceho vozidla pri vzájomnom obchádzaní motorových vozidiel pri rýchlosti 80 km/h, ako uvádza svedok - poškodený. Danou skutočnosťou sa však nezaoberali orgány činné v trestnom konaní ani súd prvého stupňa. Zároveň je vylúčené, aby bolo možné vidieť akúkoľvek gestikuláciu z protiidúceho motorového vozidla značky BMW, nakoľko toto má od výroby fóliované sklá. V nadväznosti na predložené fotografie svedkom - poškodeným uvádzam, že tieto fotografie boli vyhotovené v roku 2013, a teda nepreukazujú že v poslednej dobe nosievam bledé šiltovky a už vôbec nie, že som nosil bledé šiltovky v uvádzaných dňoch. Je zásada, že ja nemusím preukazovať svoju nevinu, ale mala by mi byť preukázaná vina. Obžaloba v danej veci neprinesla dôkazy, ktoré by preukazovali moju vinu. Práve naopak, ja som mnou navrhnutými dôkazmi dostatočne jasne a logicky preukázal, že som sa skutkov, ktoré sú mi kladené za vinu, nemohol dopustiť. Je paradoxné, že aj napriek množstvu dôkazov, ktoré jednoznačne preukazovali moju nevinu, súd tieto vyhodnotil ako účelové a tendenčné dôkazy. Je podľa môjho názoru zrejmé, že na základe vykonaného dokazovania nemôže obstať záver prvostupňového súdu o hodnovernosti výpovedí svedka - poškodeného a ním uvádzaných svedkov. Súd prvého stupňa sa s vyššie popísanými skutočnosťami nedostatočne vysporiadal, dostatočne jasne a určito nevysvetlil, na základe čoho dospel k záveru, že moja obrana a výpovede mnou navrhnutého množstva svedkov sú tendenčné a účelové. Z daného dôvodu je podľa môjho názoru napádaný rozsudok arbitrárny. Na podklade uvedeného si dovoľujem uviesť, že dôkazy súdom vymedzené v napádanom rozsudku podľa môjho názoru v žiadnom prípade neusvedčujú moju osobu zo spáchania stíhaných skutkov, práve naopak, vykonaným dokazovaním podľa môjho názoru bolo nepochybne preukázané, že ja som sa nemohol dopustiť skutkov, ktoré sú mi kladené za vinu. Dôkazy predložené spolu s obžalobou mali preukazovať, že som naplnil všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu uvedeného v obžalobe, avšak obžaloba v rámci unesenia dôkazného bremena a úplnosti dôkazného materiálu takéto dôkazy nepredložila. Hodnotením dôkazov sa rozumie myšlienková činnosť súdu, ktorou je vykonaným dôkazom prisúdená hodnota závažnosti (dôležitosti) pre rozhodnutie, hodnota zákonnosti, hodnota pravdivosti, hodnota, poprípade hodnota vierohodnosti. Pri hodnotení dôkazov z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti) súd určuje, aký význam majú jednotlivé dôkazy pre jeho rozhodnutie a či o nich môže oprieť svoje skutkové zistenia (či sú použiteľné pre zistenia skutkového stavu a v akom rozsahu, poprípade v akom smere). Pri hodnotení dôkazov po stránke ich zákonnosti súd skúma, či dôkazy boli získané (zadovážené) a vykonané spôsobom zodpovedajúcim zákonu, alebo či v tomto smere vykazujú vady (či ide o dôkazy zákonné alebo nezákonné); k dôkazom, ktoré boli získané (zadovážené) alebo vykonané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi súd neprihliadne. Hodnotením dôkazov z hľadiska ich pravdivosti súd dochádza k záveru, ktoré skutočnosti, o ktorých dôkazy (pre rozhodnutie významné a zákonné) podávajú správnu, je možné považovať za pravdivé (dokázané) a ktoré nie. Vyhodnotenie dôkazov z hľadiska pravdivosti predpokladá tiež posúdenie vierohodnosti dôkazom poskytovanej správy podľa druhu dôkazného prostriedku a spôsobu, akým sa podľa zákona vykonáva. Výsledky hodnotenia dôkazov umožňujú súdu prijať záver o pravdivosti skutočnosti, ktorá je predmetom dokazovania, ak je na ich základe možné nadobudnúť istotu (presvedčenie) o tom, že sa táto skutočnosť naozaj stala, bez toho, aby o tom mohli byť rozumné pochybnosti. Ak však výsledky hodnotenia dokazovania vytvárajú podmienky len pre úsudok, že je možné (viac či menej pravdepodobné), že sa dokazovaná skutočnosť stala, a pripúšťajú, teda je možnosť (väčšia či menšia pravdepodobnosť) toho, že sa dokazovaná skutočnosť naopak nestala, nie je možné robiť záver o pravdivosti tejto skutočnosti. V takom prípade súd rozhodne - ako vyplýva z vyššie uvedeného, v neprospech účastníka, v ktorého záujme bolo podľa hmotného práva preukázať tvrdenú skutočnosť. Z vyššie uvedených dôvodov mám za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa o mojej vine nevyplýva zo zabezpečených a vykonaných dôkazov a je z tohto hľadiska neudržateľné a arbitrárne. Rozsudok zároveň považujem za prekvapivý a vydaný nie na základe zákonných a logických predpokladov v súvislosti s touto vecou. Záverom chcem poukázať na

to, že v súlade s ustálenou súdnou praxou platí, že na preukázanie viny obžalovaného, súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru, čo v danom prípade podľa môjho názoru splnené nie je. Vzhľadom k tomu, že ma v danej veci usvedčuje len svedok - poškodený, dovoľujem si na daný prípad aplikovať závery Krajského súdu v Žiline koncipované v uznesení sp. zn. 1To/97/2009 zo dňa 03.09.2009 v zmysle ktorého v prípade, ak má slúžiť výpoveď svedka - poškodeného ako jediný priamy dôkaz, preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov (odborné vyjadrenie, znalecký posudok, stopy, výpovede svedkov či listinné dôkazy), musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný či dokonca vyvrátený. Opätovne poukazujem na to, že ma zo spáchania stíhaných skutkov neusvedčuje žiaden iný priamy dôkaz. V konečnom dôsledku navrhujem, aby v zmysle § 321 ods. 1 Tr. por. bol zrušený napadnutý rozsudok a to z dôvodov: a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorým sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo práva na obhajobu, b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť, neúplnosť jeho skutkových zistení a preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, c) že sú tu pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy. Navrhujem, aby podľa § 322 ods. 1 Tr. por. bola vec vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Na podklade podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a zistil, že odvolanie obžalovaného P. Q. nie je dôvodné.

K výroku o vine

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Okresný súd v konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, taktiež akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia okresného súdu, krajský súd nemá žiadne pochybnosti, že súdený skutok, resp. skutky sa stali a že ich spáchal práve obžalovaný P. Q.. V tomto smere okresný súd veľmi výstižne a presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, na základe akých dôkazov a zistení z nich vyplývajúcich dospel k záveru o vine obžalovaného. Na takomto základe potom okresný súd vyvodil z dôkazov o podstate súdeného trestného činu zistenia, ktoré sú správne. Dôvody napadnutého rozsudku sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Odvolací súd znovu pripomína, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii vysoko kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolaciemu súdu nezostáva nič iné, len v podrobnostiach poukázať na veľmi správne a erudované dôvody, na ktorých samosudkyňa okresného súdu založila svoje odsudzujúce rozhodnutie.

Krajský súd ďalej poznamenáva, že pokiaľ sa skutkové závery prvostupňového súdu zakladajú na vnútornom presvedčení, získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a tieto závery

boli vyvedené na podklade úplného zistenia skutočného stavu veci a úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory, nemožno im potom v prospech obžalovaného úspešne odporovať odvolaním len preto, že súd mohol dospieť aj k iným záverom, keby sa bol spravoval inými úvahami.

Krajský súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných okresným súdom nezistil, že by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v neprospech obžalovaného.

Právna kvalifikácia súdeného skutku ako pokračovacieho prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. d), § 140 písm. b) Tr. zák., aj podľa názoru krajského súdu zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení.

Pri prečine nebezpečného vyhrážania, v zmysle ustanovenia § 360 ods. 1 Tr. zák. treba brať do úvahy okolnosti konkrétneho prípadu a prihliadať aj na to, ako subjektívne pociťuje ujmu, ten, voči ktorému vyhrážka smeruje. Vyhrážanie musí byť spôsobilé vzbudiť u poškodeného dôvodnú obavu, tj. vyšší stupeň tiesnivého pocitu z toho, čím sa mu vyhráža, pričom stačí možnosť vzniku tejto obavy. Pri posudzovaní otázky, či je vyhrážanie spôsobilé vzbudiť v inom dôvodnú obavu, treba brať do úvahy najmä povahu vyhrážky, fyzické a charakterové vlastnosti páchatel'a v porovnaní s fyzickými a povahovými vlastnosťami poškodeného, ich vzájomný vzťah, ako sa správal obžalovaný pri vyhrážaní, či mal v rukách nejaké predmety.

Po preskúmaní odvolacích námietok obžalovaného krajský súd konštatuje, že súd prvého stupňa sa vyššie uvedenými zásadami pri právnom posúdení konania obžalovaného dôsledne riadil.

Odvolací súd v posudzovanom prípade ďalej zdôrazňuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

K odvolacím námietkam obžalovaného treba podotknúť, že nejde o nové, doposiaľ neuvádzané jeho obranné tvrdenia, ale už v priebehu konania opakované námietky, s ktorými sa v súlade so stavom veci a zákonom vysporiadal už súd prvého stupňa vo svojom podrobnom a výstižnom odôvodnení.

Obžalovaný primárne namieta v podrobnom odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Legitímnym dôvodom pre zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku nemôže byť len nové prejednanie veci súdom prvého stupňa a bez ďalšieho rozhodnutie podľa predstáv jednej zo strán v konaní - v prejednávanej veci odvolateľa. Odvolací súd nezistil, že hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa nebolo založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne. Nezistil, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa nie sú logicky odôvodnené. V dôsledku tohto zistenia nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že odvolateľ na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Vinu obžalovaného mal krajský súd, rovnako ako okresný súd, preukázanú predovšetkým na základe priameho dôkazu - výpovedí poškodeného X. V.. Výpovede poškodeného aj krajský súd považuje za logické, presvedčivé, zrozumiteľné, pravdivé a vierohodné. Podľa zistení krajského súdu poškodený nemal žiadny relevantný dôvod obžalovaného krivo obviňovať. Poškodený potvrdil, že prvýkrát sa mu

obžalovaný vyhrážal v týždni od 19.3.2018 do 23.3.2018 pi skládke medzi Bobrovom a Zubrohlovou. Obžalovaný šiel vtedy na osobnom motorovom vozidle BMW tmavomodrej farby alebo čiernej farby. On spoznal jeho auto, keď išlo oproti nemu. Zaregistruje ho už na diaľku, keď ide oproti nemu. Obžalovanému videl aj do tváre. Obžalovaný mu ukazoval pravou rukou na jeho pravý spánok dvomi prstami, ukazovákom aj prostredníkom, klepol si po spánku, pričom na neho pozrel. Jemu to pripadalo jednoznačné, že mu naznačuje, že ho zastrelí. Obžalovaný to urobil aj druhýkrát v tom istom týždni, s odstupom dvoch dní, tiež to bolo v dopoludňajších hodinách medzi 10-11 hod. Bolo to, keď vychádzal z Poľska medzi hraničným prechodom Poľska a Bobrovom. Obžalovaný išiel na tom istom motorovom vozidle a všetko sa opakovalo tak, ako prvýkrát. Tiež smerom na neho naznačoval streľbu do hlavy, pričom si opäť mieril ukazovákom a prostredníkom na svoju hlavu. Z konania obžalovaného má strach, bojí sa, že skutok dokoná, že ublíži jemu aj jeho rodine, že ich zlikviduje, pretože obžalovaný mal problém aj so zbraňami.

Ani krajský súd nemá nijaké pochybnosti, že poškodený tieto konania obžalovaného vnímal ako vyhrážky v súvislosti s tým, že ho odsúdili rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 3T/80/2010 z 18.1.2018, za trestný čin lúpeže podľa 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a), e), f) i) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov. Trestného činu lúpeže, za ktorý bol obžalovaný neprávoplatne odsúdený citovaným rozsudkom, sa obžalovaný spoločne s inými spoluobžalovanými mal dopustiť práve voči poškodenému X. V. a jeho manželke (v tom čase priateľke), ktorí zároveň svojimi výpoveďami prispeli k usvedčeniu páchatel'ov. Tieto konania zároveň odôvodnene vzbudili u poškodeného obavu, že by vyhrážky zabitím mohol uskutočniť. Poškodený sa v tomto smere vyjadril celkom jasne: „ja som už pripravený na to, že ma zlikviduje“ (č.l. 78 spisu).

Vierohodnosť svedeckej výpovede poškodeného nenarušila ani skutočnosť, že na obžalovaného nepodal trestné oznámenie ihneď, ale až dňa 13.4.2018, t.j. s odstupom niekoľkých dní. Krajský súd len stručne poznamenáva, že Trestný poriadok v žiadnom ustanovení neupravuje lehotu, do ktorej je možné na páchatel'a trestného činu podať trestné oznámenie. Je výlučným právom samotného poškodeného, kedy túto možnosť využije a v akej lehote podá trestné oznámenie. Z trestného spisu je zistiteľné, že poškodený už 12.3.2018 podával podanie na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky, v ktorom uvádzal strach zo správania obžalovaného po vyhlásení rozsudku Okresného súdu Trnava. Poškodený mal pocit, že vo veci sa nekoná, a preto z dôvodu strachu o seba a svoju rodinu podal trestné oznámenie 13.4.2018.

Vo vzťahu k výpovedi poškodeného, odvolací súd dáva do pozornosti, že Trestný poriadok, ani konštantná judikatúra nevyklučuje, aby bola výpoveď svedka poškodeného, ktorý je v prevažnej miere aj oznamovateľom trestného činu, použitá ako usvedčujúci dôkaz. Krajský súd už v mnohých svojich rozhodnutiach judikoval, aké sú požiadavky ohľadne kvality výpovede svedka, ktorá je jediným dôkazom preukazujúcim vinu obžalovaného. Ak má slúžiť výpoveď poškodeného (svedka) ako jediný priamy dôkaz, preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov (odborné vyjadrenie, znalecký posudok, stopy, výpovede svedkov, či listinné dôkazy) musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený.

Odvolací súd ďalej zdôrazňuje, že pri hodnotení vierohodnosti svedka je súd povinný prihliadať najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedka, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedal, k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých vypovedá, či výpoveď svedka je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, pričom nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu svedka (poškodeného) k obžalovanému alebo poškodenému, teda či svedok s obžalovaným alebo poškodeným je v príbuzenskom vzťahu, resp. (ne)priateľskom, susedskom či zamestnávateľskom vzťahu, prípadne v inom vzťahu podriadenosti alebo nadriadenosti. Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného, často hmotného záujmu svedka na výsledku trestného konania, v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčiny vyplývajúce či už z pozitívneho alebo negatívneho pomeru medzi svedkom a obžalovaným alebo svedkom a poškodeným, ktoré by mohli mať na výpoveď svedka vplyv. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je. Prítom nemožno opomenúť, že svedok na rozdiel od obžalovaného má zákonnú povinnosť vypovedať pravdu, a preto logicky i právne vždy musí platiť prezumpcia pravdivosti tvrdenia svedka, a to až do okamihu, kým nie je preukázaný opak.

V posudzovanom prípade nie sú výpovede poškodeného len jedným z dôkazných prostriedkov produkovaných v trestnom konaní, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania súdeného trestného činu. Výpovede poškodeného korešpondovali aj s výpoveďami nepriamych svedkov vypočutých v danej veci. Svedkyňa E. V. potvrdila, že manžel jej hovoril o stretnutí s obžalovaným, ktorý mu mal rukou naznačovať, že ho zastrelí. Keď jej to hovoril, tak bol nervóznejší. Podľa názoru odvolacieho súdu výpovede menovaných svedkov logicky prepájajú aj ďalšie dôkazy vykonané v danej veci, a to najmä výsluchy svedkyne D. J.. Krajský súd uvádza, že ide o nezainteresovanú svedkyňu, ktorá prišla do kontaktu s poškodeným bezprostredne po tom, ako sa mu mal obžalovaný uvedenými gestami vyhrážať a ktorá rovnako potvrdila, že poškodený jej spomenul, že obžalovaný mu ukazoval, že ho zastrelí, že mu ukázal prsty k hlave. Keď jej o tom poškodený hovoril, bol vystrašený. Nebolo tak, že by jej to len oznámil, ale videla na ňom strach. Zhodne vypovedali aj ďalší svedkovia P. V., P. V., P. V., K. X.. Pokiaľ sa svedkovia nevedeli presne vyjadriť k obdobiu, kedy sa obžalovaný mal uvedenými gestami poškodenému vyhrážať, resp. keď svedkyňa K. X. uviedla rok 2017 pred vianočnými sviatkami, krajský súd uvádza, že uvedené nepresnosti nie sú takého charakteru, pre ktoré by mohol súd vyhodnotiť ako nepresvedčivé a nedôveryhodné ich svedecké výpovede ako celok.

Podstata odvolacích námietok obžalovaného smeruje k spochybneniu skutočnosti, že nemohol spáchať skutky aj z toho dôvodu, že používa výlučne motorové vozidlo Peugeot Partner, na ktorom jazdil aj v kritickom období. Tejto verzii neuveril ani odvolací súd. Okrem výpovedí poškodeného, že v kritickom čase obžalovaný jazdil na osobnom motorovom vozidle zn. BMW, tieto skutočnosti preukázali aj svedkovia E. V., P. V.. Svedkyňa E. V. uviedla, že obžalovaného videla jazdiť len na aute BMW tmavej farby, nevie evidenčné číslo toho auta. I. U. nikdy na BMW jazdiť nevidela. Svedok P. V. uviedol, že obžalovaného videl jazdiť na rôznych autách, okrem iného aj na BMW tmavosivej farby.

Pokiaľ obžalovaný tvrdí, že poškodený nemohol v idúcom motorom vozidle vidieť nejaké gestá, odvolací súd nemá dôvod neveriť poškodenému, ktorý v tomto smere presvedčivo uviedol: „ja som ho spoznal, teda jeho auto, keď išlo oproti mne. On nosí bielu šiltovku, ktorú mal aj vtedy na hlave, preto som veľmi dobre vedel, že je to on. Ja som mu videl aj do tváre. Ja ho zazriem už do diaľky, keď ide oproti mne“.

Ani krajský súd sa nestotožnil s obhajobou obžalovaného, že sa nedopustil konania, ktoré mu je kladené za vinu, že skutok uvedený v napadnutom rozsudku v žiadnom prípade nespáchal a skutočnosti uvádzané v skutkovej vete napadnutého rozsudku nie sú pravdivé.

Všeobecne treba pripomenúť, že výpoveď obžalovaného je dôkazom rovnocenným s ostatnými dôkazmi. Obsah výpovede obžalovaného je zároveň formou jeho obhajoby, pričom krajský súd neopomína, že obžalovaný sa môže brániť spôsobom, ktorý uzná za vhodný, a teda i tvrdeniami, ktoré sa nezakladajú na pravde. Pravdivosť tvrdení obžalovaného je však potrebné vyvrátiť procesne relevantnými dôkazmi a zistením skutkového stavu veci, o ktorom nie sú pôvodné pochybnosti a takými dôkazmi, ktoré zároveň vyvracajú výpoveď a obhajobu obžalovaného.

Je pochopiteľné, že obžalovaný popiera spáchanie súdeného skutku. Využíva tak svoje zákonné právo hoci aj beztrestne klamať. Výpoveď obžalovaného musí súd vždy posudzovať s rešpektom a s ohľadom aj na to, že môže uvádzať nepravdu a tú prezentovať ako jedinú pravdu - svoju. Preto je vždy v prioritnom záujme obžalovaného predložiť súdu svoje alibi, a tak dodať svojim vyjadreniam „punc úplnej pravdivosti“. Žiada sa pripomenúť, že obžalovaný využil svoje právo a v priebehu trestného konania k súdeným skutkom nevypovedal. Svoju obhajobné tvrdenia odprezentoval len v sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, v rámci preštudovania trestného spisu po skončení vyšetrovania a v písomných dôvodoch svojho odvolania.

V okolnostiach danej veci je krajský súd rovnakého názoru, ako súd prvého stupňa, že výpovede svedkov, ktorí vypovedali v prospech obžalovaného (I. U., D. I., F. U., P. B., F. B., K. Q., F. K., L. O., F. L.), neboli dostatočne spôsobilé na vyslovenie záveru o nevine obžalovaného. Pokiaľ ide o tvrdenia svedkov P. B. (priateľ obžalovaného) a F. U. (otec družky obžalovaného), ktorí zároveň predložili listinné doklady, ktoré mali potvrdiť, že počas dňa 22.3.2018 od rána cca 8:00 hod. do večerných hodín sa obžalovaný mal zdržiavať so svedkom P. B. v Poľskej republike a počas dňa 19.3.2018 od rána od 9:00 hod., resp. 9:15 hod. mal prísť ku svokrovi a následne mal s ním ísť do Martina na lekárske ošetrenie, z predložených listinných dôkazov vyplýva len to, že v uvedenom čase sa na týchto miestach zdržiavali len svedkovia, nie však obžalovaný. Svedok F. U. k veci okrem iného uviedol, že obžalovaný ho 19.3.2018 viezol do Martina

a musel ísť z J. do Bobrova aj popri skládke komunálneho odpadu (t.j. miesto činu - pozn. odvolacieho súdu), lebo inej cesty tam niet. Prišiel asi na jeho Peugeote. Odvolací súd neuveril ani výpovediam svedkyne I. U. (družky obžalovaného), že BMW používala výlučne ona. Vzhľadom na vykonané dôkazy neuveril ani tvrdeniam svedkyne D. I. a F. B., ktoré mali potvrdzovať obhajobu obžalovaného, že v dňoch 21.3.2018, 22.3.2018, 23.3.2018 na motorovom vozidle BMW nemohol jazdiť obžalovaný, ale ho mala k dispozícii len jeho družka I. U.. Zo spisu je zistiteľné, že obžalovaný svoje tvrdenia prispôboval aktuálnej dôkaznej situácii. Žiada sa pripomenúť, že v sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia uvádzal iné verzie, čo v kritickom čase robil. Okrem iného uviedol, že dňa 19.3.2018 bol na nákupoch v Poľsku, o čom môže predložiť pokladničné doklady a sanitu, ktorú tam zakúpil. V daný deň do Poľska vycestoval o 8:00 hod. ráno a vracal sa okolo 14:00 hod., pričom na prepravu použil motorové vozidlo Peugeot Partner. Je nepochybné, že doposiaľ obžalovaný nepredložil súdu nijaké relevantné doklady, ktoré by potvrdzovali jeho verziu, že bol v Poľsku. Naopak, v priebehu trestného konania uviedol ďalšiu verziu, že dňa 19.3.2018 bol so svokrom od ranných hodín na lekárskom vyšetrení v Martine.

Pokiaľ obžalovaný v písomných dôvodoch odvolania namieta skutočnosť, že prvostupňový súd odmietol vykonať dôkazy ním navrhované, treba uviesť, že v tejto časti je odvolacia námietka dôvodná. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku, nie je zistiteľné, prečo súd prvého stupňa nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov. Naviac, okresný súd sa riadne nevysporiadal so všetkými návrhmi na doplnenie dokazovania, ktoré obžalovaný navrhoval v priebehu konania pred súdom prvého stupňa. Krajský súd môže síce prisvedčiť obžalovanému v tom, že rozhodnutie súdu o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania môže za istých okolností predstavovať porušenie práva na obhajobu. Stane sa tak však napríklad vtedy, ak súd nevysvetlí, resp. vôbec neodôvodní v uznesení o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania podľa § 273 ods. 3 Tr. por. (ktoré sa spravidla vyhlási a zaznamená do zápisnice o hlavnom pojednávaní alebo verejnom zasadnutí a písomne sa nevyhotovuje) zrozumiteľným, úplným a presvedčivým spôsobom nadbytočnosť a nepotrebnosť doplnenia dokazovania a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerešpektovalo pravidlá spravodlivého procesu. Len v takom prípade by bolo možné konštatovať porušenie práva na obhajobu obžalovaného tzv. arbitrárnym rozhodnutím súdu podľa § 272 ods. 3 Tr. por.

Uvedené pochybenie súdu prvého stupňa napravil odvolací súd, a to aj s poukazom na okolnosť, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a v rámci odvolacieho konania sa v kontexte trestnej veci obžalovaného vysporiadal s jeho návrhmi na doplnenie dokazovania, ktoré postupom podľa § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol vykonať.

V uvedených súvislostiach odvolací súd uvádza, že kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy strán konania na vykonanie dokazovania, sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý stranou konania navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy. Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie.

V okolnostiach danej veci ani odvolací súd nepovažoval za potrebné vykonať ďalšie dokazovanie vykonaním navrhovaných dôkazov (výsluchmi svedkov Ing. A. F., F. Q., D. I., P. E., P. B., P. V., F. U.). Dôkazná situácia v súdnej veci bola podľa názoru odvolacieho súdu tak jednoznačná a presvedčivá, že o vine obžalovaného bolo možné rozhodnúť aj bez vykonania navrhovaných dôkazov.

K výroku o treste

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného

činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výhovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela.

Podľa § 34 ods. 2, 3, 4 Tr. zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnúť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

Podľa názoru krajského súdu súd prvého stupňa pri rozhodovaní o treste zohľadnil všetky rozhodné okolnosti a príslušné zákonné ustanovenia. Trest bol ukladaný v zmysle zásad pre ukladanie trestov prihliadajúc na generálnu a individuálnu prevenciu, proporcionálnosť a tiež personálnosť trestu.

K procesnému postupu

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom rozsudku, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por.

Krajský súd po dôslednom preskúmaní vyšetrovacieho aj súdneho spisu nezistil žiadne pochybenia orgánov činných v trestnom konaní a súdu v priebehu trestného konania, nezistil ani porušenie práva obžalovaného na obhajobu.

Priebeh konania pred okresným súdom možno považovať za kontradiktórny proces, v ktorom sa rešpektujú zásady rovnosti zbraní.

Pre posúdenie arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku považoval krajský súd za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým súd prvého stupňa odôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne a zákonne konformný. Ako vyplýva z konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (napr. II. ÚS 127/07, I. ÚS 110/02), o svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie treba posudzovať vždy so zreteľom na konkrétny prípad aj so zreteľom na charakter konania, v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané.

Napadnutý rozsudok okresného súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, s ktorými sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil. Napadnutý rozsudok je riadne odôvodnený (s výnimkou už konštatovaného nesprávneho postupu okresného súdu v súvislosti s ustanovením § 272 ods. 3 Tr. por.), nie je arbitrárny a nesignalizuje možnosť porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Ako bolo konštatované vyššie, skutočnosť, že sa obžalovaný nestotožňuje s názorom okresného súdu, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Na základe týchto skutočností potom krajský súd ako súd odvolací odvolanie obžalovaného P. Q. podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.